

EHTOOLLISKALKKI

Pekka Ervastin esitelmä 4.12.1932

Ehtoollisesta on kristikunta tottunut ajattelemaan, että se on alkuperäisesti kristillinen sakramentti, pyhä toimitus, jota ei ennen ole ollut ja jonka Jeesus itse, Vapahtaja itse asetti. Mutta tiedämme kuitenkin, että historialliset tutkijat ovat lyöneet pirstaleiksi tämän oletuksen. He ovat näyttäneet, kuinka tämmöistä ehtoollissakramenttia, tämmöistä viinin eli veren juontia ja leivän eli lihan syöntiä on ollut ennen vanhoina aikoina, vanhoissa uskonnoissa. Eihän meidän tarvitse muistaa muuta kuin, että vanhassa testamentissa kerrotaan, kuinka Melkisedek tarjosi Abrahamille leipää ja viiniä. Tutkijat näyttävät meille, kuinka aivan barbaarisilta ajoilta saakka, ihan villikansojen kesken jo juodaan verta ja uskotaan, että se on maagillinen toimitus. Kun juo jonkun voimakkaan, väkevän ja viisaan eläimen verta, niin silloin tulee osalliseksi sen eläimen viisaudesta ja voimasta. Tämä on vanha uskomus ja vanha toimitus. Tutkijat viittaavat siihen, että vanhan ajan mysterioissa aina pidettiin yhteisiä mysterioaterioita, joissa juotiin viiniä ja syötiin leipää. Tämä toimitus ei ole siis kristillinen siinä merkityksessä, että se olisi kristikunnan keksimä, taikka että kristikunnan vapahtaja ja Mestari, Jeesus Kristus olisi sen keksinyt. Se on vanha toimitus.

Mutta totuudenetsijä ja meikäläinen tutkija antaa puolestaan itse ehtoollissakramentille enemmän arvoa. Niinkuin viisas kuningas Salomon sanoo, ettei ole mitään uutta auringon alla, niin ei se herättäisi meissä minkäänlaista luottamusta, jos keksittäisiin uusia toimituksia, jotka sitten muka olisivat erikoisemmin juhlallisia ja vaikuttavia, vaan me annamme

arvoa jollekin asialle, jos sille voidaan antaa syvempi sisältö kuin mitä sillä on ennen ollut. Kaikista vanhimmat toimitukset ovat meille syöminen ja juominen ja pukeutuminen, mutta ne tulivat niin jokapäiväisiksi, että ne kadottivat sisäisen merkityksensä. Me emme ajattele syömisellä muuta kuin nälkäämme taikka aistiemme tyydyttämistä. Emme ajattele juomisella muuta kuin janon tyydyttämistä taikka aistillista nauttimista juomien avulla. Me emme ajattele pukeutumisella muuta kuin sitä, että meidän täytyy suojella ruumistamme, taikka että meidän täytyy sitä kaunistaa taikka tehdä aistillisesti vähän viehättävämmäksi, kuin mitä se itsestään on. Meidän käsityksemme kaikista luonnollisimmista ja vanhoista asioista ovat muuttuneet siksi jokapäiväisiksi, ettemme näe siinä mitään pyhää.

Jos joku sillä tavalla tahtoisı opettaa jotakuta, jos joku viisas tahtoisı opettaa meitä elämään täällä maanpäällä, niin hän epäilemättä näyttäisi meille, opettaisi, kuinka meidän jokapäiväiset toimituksemme ovat pyhiä toimituksia, kuinka aivan mitättömät asiat voidaan nostaa suuriksi ja pyhiksi. Siitähän meidän elämämmę saisi enemmän sisältöä, jos joku viisas voisi osoittaa meille, että tässä elämässä kaikki jokapäiväiset asiat ovat syvästi merkityksellisiä. Emme kaippaa ainoastaan juhlahetkiä elämässä, niitäkin kaipaamme, mutta ennenkaikkea kaipaamme, että ymmärtäisimme itse elämää, että tietäisimme, mitä tämä jokapäiväinen elämä on, mitä pyhää se sisältää. Me olemme materialistisuudessamme tehneet elämän, juuri jokapäiväisen elämän kaikkine pikkuseikkoineen, suruineen ja vaikeuksineen epäpyhäksi, yksitoikkoiseksi, sisällyksettömäksi, todella niin epäpyhäksi, ettemme enää näe siinä Jumalaa. Jos me osaisimme nähdä elämän jumaluuden, jos osaisimme nähdä, kuinka kaikki toimintamme on sisältörikasta, ylevää ja kaunista, silloin meidän elämämmę saisi

sisältöä, silloin meidän myöskin olisi helppo kaunistaa elämää enemmän ja enemmän kaikilla uusilla siveellisillä saavutuksilla, parannuksilla ja puhdistuksilla. Jos me ajattelemme itse elämästä, että se on epäpyhää ja mitätöntä, silloin meidän on vaikea myöskin jalostuttaa itseämme henkisesti ja pyrkiä aivan uuteen moraaliin, mutta jos me seisomme niinkuin todelliset filosofit elämän edessä hämmästyneinä siitä, että elämä on niin pyhä, silloin meidän on helpompi myöskin pyrkiä siihen moraaliseen ylevyyteen, joka on meidän inhimillisenä päämääränämme.

Nyt kun kristikunnassa on otettu käytäntöön taikka jatkettu niitä vanhoja mysteerioita, joissa aina verta symbolisesti juotiin, jumalallista verta symbolisesti juotiin ja jumalallista ruumista symbolisesti syötiin, niin nyt on meidän silloin kysyttävä, millä tavalla Jeesus Kristus ja ne, jotka hänen jälkeensä sitten saivat häneltä inspiratsionin järjestää kristillistä elämää yleensä, mitä hän, Jeesus Kristus ja mitä he, hänen lähimmät opetuslapsensa ovat tarkoittaneet, mihin he ovat tähdänneet, kun ovat tätäkin ehtoollissakramenttia jatkaneet? Sillä jos muistamme, niin aivan alussa oli ainoastaan semmoinen rakkausateria, jolloin noudatettiin sitä Jeesuksen kehoitusta, että tehkää tämä minun muistokseni. Syökää ja juokaa yhdessä näin. Niinkuin minä olen tehnyt, niin tehkää sitä myös sitten vast'edes minun muistokseni. Jotta oikein kunnioitettaisiin Jeesus Kristuksen muistoa, niin ensimmäiset kristityt kokoontuivat juhla-aterioille. He toivat kaikki mukanaan ruoka-aineita ja juomia ja nämä ruoka-aineet koottiin yhteen ja niistä tehtiin yhteinen ateria ja kaikki, jotka ateriaan ottivat osaa, saivat saman verran syödä ja juoda. Se oli *agape*, rakkausateria. Näillä aterioilla he sitten yhdessä muistelivat Jeesusta, suurta ystävää ja vapahtajaa, joka oli kuollut heidän kaikkien puolesta, kuollut kaikkien puolesta, koska hän oli

antanut verensä vuotaa vastustamatta pahaa. Hän ei koettanut millään tavalla itse päästä vapaaksi niistä syytöksistä ja niistä tuomioista, jotka maailma tietämättömydessään langetti hänen ylitsensä. Hän kulki niinkuin uhrilamppu Golgatalle ja naulittiin ristiin ja kärsi ristinkuoleman. Ja hän oli kuitenkin aivan syytön, aivan viaton, hän rakasti koko ihmiskuntaa ja antoi verensä sillä tavalla monen edestä, niin että monet näkisivät kuinka ihmisen tulee olla, kuinka hänen ei tule vastustaa pahaa.

Sillä tavalla Jeesuksen työtä muistellen ensimmäiset kristityt kokoontuivat rakkausaterioille. Se oli aivan luonnollinen ehtoollinen, sillä ensimmäisessä seurakunnassa Jeesuksen kuoleman jälkeen ja juuri siinä ehtoollisessa kristityt aina rukoilivat, että pian alkaisi se tuhatvuotinen valtakunta, josta Jeesus oli sanonut, että minä en nyt juokaan viiniä teidän kanssanne ennenkuin sitten juon sitä uudella tavalla tuhatvuotisessa valtakunnassa. He toivoivat kaikki ja he uskoivat kaikki, että Jeesus tulisi ruumiillisesti takaisin heidän luoksensa. Hän tulikin usein. Hän tuli useampia kertoja opetuslastensa luo kokouksiin ja myöhemmin hän saattoi niissä kokouksissa ilmestyä lukittujen ovien lävitse. Silloin opetuslapset, apostolit, ensimmäisenä niistä Paavali ymmärsi, että tällä rakkausaterialla saattoi itseasiassa olla paljon syvempi merkitys. Ei se ollut ainoastaan muistojuhlaa, se oli myös juhlaa, joka viittasi tulevaisuuteen, se oli myöskin jokin ihmeellinen mysteeri.

Me kysymme niin ollen totuudenetsijöinä, että mitä tämä ehtoollinen oikeastaan on? Mikä on se ehtoolliskalkki, josta juomme elämän viiniä, josta juomme vapahtajan verta. Mikä se on tämä mysteeri? Kun sitä ajattelemme, kun sitä saamme kokea, silloin voimme nähdä tässäkin ehtoollisen viettämisessä ainakin viisi eri merkitystä. Näemme ehtoollisen joko eksoteerisena taikka esoteerisena, taikka sitten myöskin maagillisena,

taikka sitten neljänneksi mystillisenä ja lopuksi, viidenneksi okkultisena. Tahdomme siis viideltä kannalta, eksoteeriselta, esoteeriselta, maagilliselta, mystilliseltä ja okkultiselta kannalta tarkastaa ehtoollista ja tarkastaa sitä silloin ennenkaikkea ehtoolliskalkin kannalta, veren kannalta.

Ehtoollisen eksoteerinen, ulkonainen merkitys on silloin juuri se, mikä se silloin heti itsestään ja luonnostaan oli, nimitäin muistojuhla sen ihmisen muistoksi, joka tuli Jumalaksi, sen ihmisen muistoksi, joka samalla oli Jumala, sen ihmisen muistoksi, joka vuodatti verensä Jumalan totuuden puolesta, ihmiskunnan hyväksi ja lunastukseksi. Samalla kuin se eksoteerisesti on muistojuhla, niin samalla se opettaa meille ihmisille suuren totuuden. Se opettaa meille, että tämä elämä, tämä ruumiillinen elämä on itsessään pyhää. Jeesus sanoi sillä viimeisellä ehtoollisella, viimeisellä aterialla, että tehkää tämä minun muistokseni, ymmärtäkää, että tämä on minun vertani ja tämä on minun ruumistani. Ymmärtäkää tämä, niin saatte uuden käsityksen elämästä. Tehän olette nyt minun opetuslapsiani. Te olette seuranneet opetustani ja työtäni ja te tiedätte, että minussa asuu se henki, se Jumalan Poika, joka on kaikkialla, mutta joka ei ole vielä tämän maan päällä täyttänyt ketään ihmistä kokonaan. Kristus, Jumalan Poika elää minussa nyt kokonaan. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, niinkuin te tiedätte, te, jotka olette minun opetuslapsiani, se merkitsee, että minä olen yhtynyt Kristukseen, että minun personallinen aurani, semmoinen aura kuin kaikilla ihmisillä on, on haihtunut, niin että minä olen yhtä koko tämän maapallon elämän kanssa. Nyt minä en ole enää olemassa Jeesus Nasiirina, vaan minusta on tullut Jeesus Kristus. Minusta on tullut Jumalan Poika ja minä olen yhtä koko tämän maapallon kanssa. Nyt minun tajuntani on tunkeutunut kaikkialle tässä teidän maapallossanne. Se on nyt minun maapalloni ja tämä on nyt minun

maani. Sentähden minä elän täällä kaikkialla. Nyt minulla on tämä kuolevainen ruumis ja nyt minä tulen heittämään sen ruumiin ja pukeutumaan siihen toiseen, kuolemattomaan ruumiiseen, joka tästä muodostuu ja on jo muodostunut, vaikka te ette ole ruumiillisilla silmillä sitä nähneet ja joka saa viimeisen voitелunsa silloin, kun minä kuolen ja voitan kuoleman. Minun ruumiillinen vereni vuotaa ristillä, mutta minä voitan kuoleman ja asun sitten kuolemattomassa ruumiisani tässä pallossa. Silloin minun aurani täyttää tämän pallon kokonaan ja se ulottuu yli koko aurinkokunnan. Minussa te kaikki elätte ja kaikki, mikä on elämää maanpäällä, elää minussa ja minä elän siinä kaikessa. Siis kaikki vilja, jonka pellolta leikkaatte, ja josta teette itsellenne leipää, on minussa, se on minua. Kaikki viini, jonka puserratte viinirypäleistä, on minua. Minä elän kaikessa. Sentähden tietäkää ja muistakaa: Kun syötte ja juotte, niin se on pyhä toimitus, minä olen siinä mukana. On aivan kuin te söisitte minua ja joisitte minua. On kuin söisitte minun lihaani, kun syötte leipää ja kun juotte viiniä, niin on kuin joisitte minun vertani. Muistakaa, että nuo toimitukset ovat jumalallisia ja pyhiä. Ne antavat teille voimaa, terveyttä ja elämää. Kaikkea hyvää ne antavat. Kaikkea hyvää te saatte syödessänne ja juodessanne, kun muistatte, että minä olen siinä mukana. Minä olen mukana jokapäiväisessä elämässä. Muistakaan tämä ja teidän jokapäiväinen elämänne muuttuu pyhäksi.

Tämä on ehtoollisen eksoteerinen merkitys. Se on Jeesuksen elämän oppi kaikille niille, jotka tahtovat seurata häntä. Tämä oppi poikkeaa, niinkuin Jeesuksen opetus yleensä, vanhoista mysteriokäsityksistä, sillä vanhoissa mysterioissa on ehtoollinen ainoastaan yksi määrätty salainen toimitus. Ainoastaan mysterioissa muutamat vihityt veljet ja sisaret saattoivat yhdessä nauttia viiniä ja leipää ja ajatella, että se on

Jumalan pyhittämää, että he aivan kuin nauttivat jotain jumalallista. Mutta niinkuin minä nyt olen tullut tänne, sanoo Jeesus, niinkuin minä olen tullut maanpäälle avaamaan ovet taivaisiin kaikille, kutsumaan kaikkia täydellisyyteen ja sanomaan, että taivasten valtakunta on lähellä, niin myöskin se, mikä oli salaista ja mysterioissa, on tuleva jokapäiväiseksi asiaksi, se on oleva tästä lähtien pyhä toimitus. Aivan samalla tavalla Jeesus avaa vuorisaarnassa ovet kaikille. Tutkikaa minun käskyjäni, noudattakaa minun käskyjäni. Kun te niitä noudatatte, niin te tulette taivasten valtakuntaan. Ei kukan muu voi olla kristitty kuin se, joka seuraa Jeesusta ja noudattaa hänen käskyjään. Samalla tavalla on kenelle tahansa ehtoollismysterio avoinna, kun vain muistaa sen, että Jeesus on joka paikassa läsnä ja mukana.

Tämä ehtoollisen esoteerinen puoli on myös avoinna kaikille. Sen Jeesus myöskin opetti opetuslapsilleen. Esoteerinen merkitys on tämä: Ehtoollinen, samoin kuin teidän jokapäiväinen syömisenne ja juomisenne on symboli jostain sisäisestä, esoteerisesta asiasta. Mistä sisäisestä esoteerisesta asiasta? Siitä, että teidän sisäinen minätajuntanne, se personallinen minä, josta te itse sanotte ”minä” ja jota te kuvailette semmoiseksi ja semmoiseksi, että teidän sisäinen minänne on tehtävä ehtoolliskalkiksi. Teidän on muutettava oma sielunne, oma minätajuntanne kalkiksi, joka ottaa vastaan minun, Kristuksen, Jeesuksen Kristuksen veren. Sillä niinkuin tiedätte – ajatellaan nyt, että Jeesus puhuu opetuslapsille – tulini tänne maailmaan antamaan oman personallisen minuuteni Kristukselle, Jumalan Pojalle. Annoin siis Jumalan Pojan, Kristuksen astua tähän näkyväiseen maailmaan. Sen kautta on siis Kristus, suuri valo, taivaallinen valo astunut alas ihmiskuntaan ja on nyt jokaisen ihmisen personallisen minän luona, Kristus, Jumalan Poika, joka ennen oli vain ylhäällä taivaissa ja jonka saattoi

saavuttaa ainoastaan nousemalla taivaaseen, on nyt laskeutunut maan piiriin ja nyt se, koska se kerran yhdessä ihmisessä tuli personalliseksi samalla haihduttaen tuon ihmisen vanhan personallisuuden, on lähellä kaikkia toisia personallisuuksia ja niitä ymmärtää. Se aivan kuin kolkuttaa jokainen ihmisen sydämen ovelle: ota minut vastaan. Jumalan Poika, Kristus, on täällä aina meidän keskellämme, eikä meidän keskellämme tuossa merkityksessä, niinkuin joku fantoomi, joku haamu, vaan meidän keskellämme siinä merkityksessä, kuin tuo sana evankeliumissa oikein merkitsee: Jumalan Poika meissä, Kristus on meissä. Ei sillä tavalla, että tavallinen ihminen jokapäiväisessä personallisessa tajunnassaan tietäisi tuosta Kristuksesta eli Jumalan Pojasta, mutta sillä tavalla, että Jumalan Poika, Kristus on aivan siellä personallisen minätajunnan luona. Siellä Kristus kolkuttaa ihmisen sydämelle ja sanoo: etkö ota minua vastaan. Ihminen ei ota Kristusta vastaan ennenkuin hän ymmärtää, mikä on jumalallinen rakkaus. Hän ei voi ottaa Kristusta vastaan ennenkuin hän seuraa Jeesuksen käskyjä. Hän ymmärtää niitä käskyjä samalla, sillä kaikki ne tähtäävät rakkauteen, siihen kestävään, kärsivään, pitkään ja uskolliseen, kuolemattomaan rakkauteen, joka ei tiedä mistään muusta kuin siitä, että se rakastaisi toisia. Kun ihminen personallisessa tajunnassaan käsittää tämän, kun hänen sisässään menee auki aivan kuin uusi näköala siitä mitä elämä on ja siitä mitä ihminen on, silloin hänessä voi herätä usko, silloin hän voi ottaa vastaan Kristuksen, silloin hän voi avata sydämensä ovet tälle Jumalan Pojalle eli Jumalalle. Silloin Kristus voi aivan kuin vuodattaa verensä häneen. Silloin Jeesus Kristus voi vuodattaa sitä omaa minätajuntaansa, t.s. Kristus, Jumalan Poika tulee häneen. Mutta Kristus, Jumalan Poika, on personoitu tässä meidän maailmassamme Jeesuksena. Sentähden on aivan kuin Jeesus Kristus vuotaisi

meihin silloin, kun minuutemme ovi menee auki. Kuitenkaan ei niin, että me voisimme sanoa, että nyt minä en elä, vaan Jeesus Kristus minussa, ei aivan niin, vaan niinkuin Paavali silloin sanoi: Nyt minä en enää elä, vaan Kristus, Jumalan Poika minussa. Jeesus Kristus on ensin se, joka avaa, joka tulee tähän. Hän ei ole edempänä meitä, vaan hän on meidän veljemme.

Tämä on ehtoollisen esoteerinen merkitys. Ihmisen sielu muodostuu kalkiksi, se muodostuu siksi maljaksi, joka ottaa vastaan elämän viiniä. Ja ehtoollinen on esoteerisesti sitä sentähden, että ehtoollisessa, juuri siellä voi ihminen, semmoisessa juhlatöimituksessa, juhlahetkenä voi ihminen, opetuslapsi erikoisesti tulla tuntemaan Kristusta itsessään. Hän voi semmoisena erikoisena hetkenä kokea, kuinka elämän viini, vapahtajan veri virtaa häneen. Se voi tapahtua hänelle semmoisessa juhlatöimituksessa. Sentähden tämä esoteerinen merkitys viittaa yhteen suureen opetukseen, minkä Jeesus Kristus antoi opetuslapsilleen. Se viittaa siihen, että Kristus aina ajaa pois saatanan ja samalla lunastaa saatanan. Se viittaa siihen esoteeriseen seikkaan, siihen totuuteen, että jokaisessa ihmisessä hänen personallinen minänsä, hänen jokapäiväinen todellinen personallisuutensa on saatana. Se se on, jota nimitetään saatanaksi. Sillä tämä personallisuus, tämä jokapäiväinen minuus, silloin kun se ei tunne Kristusta, silloin kun se ei tunne Jumalaa, ei tiedä Jumalan tahtoa, ei sitä noudata, on saatana.

Me tiedämme, että koko tämä meidän elämämme täällä maan päällä on rakennettu sillä tavalla, on ollut vuosimiljoonia sillä tavalla rakennettu, että meidän personallisuudellamme, meidän saatanallamme on ollut valta maanpäällä. Sentähden ihmiset ovat kehittyneet enemmän ja enemmän itsekkäiksi. Tietämättömyys henkisesti katsoen on tullut suuremmaksi,

pimeys suuremmaksi ja ihmiset ovat itsekkyydessään yhä hienostuneempia ja rafinoidumpia. Heidän julmuutensa ja heidän epäveljeytensä, kaikki ne on saanut kehittyä ja hienostua. Mistä syystä? Siitä syystä, että heitä on aina ollut auttamassa se olento, jota on nimitetty saatanaksi. Saatana on meidän maapallomme minuus, se ihminen, joka on tässä maapallossa ollut johtajana. Maapallon personallinen minuus on saanut nimen saatana. Hänestä puhutaan Jobin kirjassa. Hän on saanut nimensä sentähden, että vaikka hän on täydellisesti epäitsekkäs olento, viisas ja ihana olento, niin hän otti tehtäväkseen kasvattaa ihmisiä, kasvattaa ihmisiä sillä tavalla, että hän aina heittää ansoja meidän eteemme, jotka vievät meitä aina syvemmälle pimeyteen ja tietämättömyyteen ja itsekkyyteen. Meidän maapallomme johtava henki on pitänyt semmoista koulua täällä maanpäällä. Tämä koulu on ollut välttämätön meille ihmisille. Mitenkä meidän ymmärryksemme ja meidän järkemme muuten olisi voinut kehittyä? Meidän täytyy oppia tuntemaan pahaa, jotta sitten joskus oppisimme tuntemaan hyvän. Nyt kun aika oli, että saatanan valta oli kukistettava, että nimittäin saatana ei nyt enää yksin saisi hallita maailmaa, vaan että ihmiset voisivat luopua sen vallasta saamalla apua Kristuksesta, silloin Jumalan Poika, Kristus, täydellisyysihanne, silloin se, joka koko ajan oli jo vaikuttanut hiljaa ja laskeutunut askel askeleelta lähemmäksi ihmiskuntaa, ruumistui yhteen ihmiseen, Jeesukseen. Maapallo oli nyt lunastettu. Kristus tuli maapallon korkeammaksi minäksi. Maapallo oli ollut ilman korkeampaa minää. Se saatana, joka täällä hallitsi oli tietysti omassa korkeammassa minässään tuo loistava enkeliolento, mutta hän ei saanut sellaisena hallita maailmaa. Ainoastaan saatana hallitsi maailmaa, hän otti kuin roolin päälleen. Mutta nyt Kristus, Jumalan Poika tuli alas ja sai ottaa korkeamman vallan käsiinsä. Mutta vielä hän ei ole voinut

työntää saatanaa pois. Saatana on kyllä nyt onnellinen ja hymyilee naamionsa takana, koska hänellä on suuri ystävä, joka vähitellen vapauttaa hänet. Hän ei ole vielä voinut kokonaan jättää hallitusvaltaansa täällä maanpäällä, sillä ihmiset eivät ole sitä vielä tahtoneet. Ihmisten täytyy sitä tahtoa ja silloin ihmiset ottavat Kristuksen vastaan ja sitä myöten, kuin ihmiset ottavat Kristuksen vastaan, sitä myöten saatanan valta horjuu ja vähenee, mutta niin kauan kuin me ihmiset emme ota Kristusta vastaan omaan minuuteemme, niin kauan kuin me emme tee ehtoolliskalkkia sielustamme, niin kauan saatana hallitsee ja ainoastaan salassa Kristus vaikuttaa.

Kuoleman jälkeisessä elämässä on jo tapahtunut muutos. Siellä Kristus jo hallitsee. Siellä ei ole nyt enää niinkuin 2–3 tuhatta vuotta sitten. Mutta täällä maan päällä saatana yhä hallitsee ja meistä ihmisistä riippuu, koska Kristus voi saada vallan meidän ylitsemme. Meidän täytyy ottaa rakkaus vastaan itseemme, jos tahdomme, että Kristus voi saada vallan täällä maanpäällä. Mehän voisimme, jos puhuisimme ihmiselle, joka ei tiedä mitään okkultisista asioista, eksoteerisesti selittää, että vihalla ja pahuudella on suuri valta ja sitä emme saa pois, jollemme opi rakastamaan toisiamme. Kun taas okkultisesti puhumme, niin näytämme, mitä asioita on näiden asioiden takana.

Mutta sitten voi myös puhua asioista moraaliselta kannalta. Ihmiset, jotka ovat maailmalla, voivat heti sanoa ja ajatella, että semmoinen aika, jolloin kaikki ihmiset rakastavat toisiansa, ei koskaan tule. Mehän olemme tuhansia ja miljoonia vuosia olleet tämmöinen ihmiskunta ja aina on ollut yhtä pahaa. Niin voi maailmallinen ihminen ajatella. Sentähden on tärkeää, että totuudenetsijät saavat kuulla mitenkä asiat ovat, niinkuin voisimme sanoa, kulissien takana, mitenkä on näkymättömässä maailmassa voimia ja valtoja, jotka vaikuttavat myöskin tähän

näkyväiseen, jotka auttavat myöskin tätä näkyväistä ihmiskuntaa, niin että täällä voi vähitellen tapahtua muutos. Tietysti kestää vielä miljoonia vuosia, ennenkuin muutos tapahtuu, mutta ei ole kuitenkaan toivotonta. Voimme varmasti tietää, että tulee muutos. Nyt me näin katselemme toisiamme, mutta varmasti 3 miljoonan vuoden perästä, kun pidämme tällaisen kokouksen, niin olemme kaikki ehtoollisihmisiä ja meitä olisi täällä varmasti 3 tuhatta ihmistä. Kaikki me olisimme ehtoollisihmisiä, kalkki-ihmisiä. Silloin ihmiset eivät osaisi olla pahoja, vaikka eivät nyt aivan hyviä, niin kuitenkin jotakuinkin. Mikäli henkiset voimat pääsevät vaikuttamaan ihmiskunnassa, sikäli ne voimat aivan geometrisesti lisääntyvät. Ajat ovat suuresti muuttuneet Jeesus Kristuksen jälkeen, vaikka sitä ei niin paljon näkyisikään tässä näkyväisessä maailmassa. Enemmän se nyt näkyy kuoleman jälkeisessä elämässä ja taivaissa. Siellä näkyy selvästi kuinka paljon Jeesus Kristus on saanut aikaan. Näkyväisessäkin sen huomaa. On täälläkin paljon muuttunut. Paha yrittää täällä kovasti ponnistella ja rynnistellä juuri sentähden, että täällä on niin paljon hyvää piilossa. Paha yrittää kuin viimeisiä voimiaan.

Tämä on ehtoollisen esoteerinen merkitys. Sitten seuraa vielä maagillinen, mystillinen ja okkultinen merkitys, mutta siitä ensi kerralla.

Esitelmän pikakirjoittanut ja puhtaaksikirjoittanut Kirsti Krohn. Jäljentänyt EH.

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Jeesus Kristus, maailman Vapahtaja*, 1940.